

τοῦ ἐν Παρισίοις κ. Ch. Delagrave. Διὰ τοῦ κιβωτίου τούτου ἐδίδασκον τοὺς μαθητὰς τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα τῶν ἐν αὐτῷ ἀντικειμένων καὶ τὴν χρῆσιν αὐτῶν ἑλληνιστί. Δι' ἀποστήθισιν δὲ ἔδιδον εἰς αὐτοὺς δημῶδη ἄσματα, τὰ ὅποια καὶ ἔψαλλον εἰς τὸ τέλος ἐκάστης παραδόσεως. Ἐκ τοῦ τρόπου τούτου τῆς διδασκαλίας ἰδίως ὠφελήθησαν μεγάλως αἱ μαθήτριάι οὕτως ὥστε, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν κ. Α. Λασκαρίδης, ὁ ὅποιος κατὰ μῆνα Νοέμβριον τοῦ 1886 ἐπεσκέφη τὸ σχολεῖόν μου ἠδυνήθη νὰ συνδιαλεχθῇ ἑλληνιστί μετ' αὐτῶν καὶ νὰ δημολογήσῃ τὰς ἐν βραχεῖ χρόνῳ μεγάλας προόδους των. Αὐτὸ τοῦτο ἐξηκριβώσεν αὐτοπροσώπως καὶ ὁ ἐκ Μασσαλίας κ. Στ. Βλαστός, κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Edouard Chanal, ἀντιπρύτανης τῆς Κορσικῆς, ὅτε κατὰ μῆνα Μάϊον τοῦ 1886 ἐπεσκέφη τὸ σχολεῖόν μου καὶ ἐξήτασε τὰς μαθητριάς μου, ὡμολόγησεν ὅτι τὸ σύστημα τοῦτο τῆς διδασκαλίας ἦτο καταλληλότερον ἰδίως διὰ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπεδίωκον. Μετὰ πεποιθήσεως λοιπὸν λέγω ἐνταῦθα ὅτι δύναται ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ν' ἀναγεννηθῇ παρὰ τοῖς κορασίοις τῆς ἀποικίας ταύτης. Ἐπειδὴ δὲ ἡ γυνή, ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς ἀνατροφῆς, εἶναι ἡ βᾶσις τῆς οἰκογενείας, διὰ τοῦτο καὶ πάλιν μετὰ πεποιθήσεως λέγω ὅτι δύναται νὰ σωθῇ ἡ ἀποικία αὕτη, ἐὰν ἐγκαίρως ληφθῇ σπουδαία πρόνοια περὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ γυναικείου φύλου αὐτῆς.

Διατί λοιπὸν δὲν προώδευσε τὸ σχολεῖον τοῦτο; — Διότι ὁ ἕτερος Ἕλλην διδάσκαλος, φοβηθεὶς μήπως ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις, ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ νέου τοῦτου σχολεῖου, θεωρήσῃ περιττὴν τὴν διδασκαλίαν του, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸν παύσῃ, ἐκίνησε πάντα λίθον ὅπως φέρῃ προσκόμματα εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο. Ἐγύριζε δὲ ἀπὸ θύρας εἰς θύραν καὶ παρεκάλει, μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του, ὅπως τῷ πέμπωσι τὰ παιδία των... Λυποῦμαι νὰ τὸ δημολογήσω. Ἐπραξέ πᾶν θεμιτὸν καὶ ἀθέμιτον, ὅπως τύχῃ τοῦ σκοποῦ του. Ἡ γαλλικὴ Κυβέρνησις, διὰ τοῦ Ἐπιστάτου τῆς Ἀκαδημίας, εἶναι ἐν γνώσει ὄλων τούτων. Τὸν ἀνέχεται δέ, διότι τινὲς τῶν Βουλευτῶν τῆς Κορσικῆς, χάριν ἰδιοτελῶν συμφερόντων, τὸν ὑποστηρίζουσι.

Ἄφ' ἑτέρου δὲ ἡ Αὐλὴ τῆς Ρώμης, ἅμα ἔμαθεν ὅτι οἱ Σχισματικοὶ ἔμελλον ἐν Καρυαῖς νὰ ἰδρῶσιν σχολεῖον, ἐνόμισεν ὅτι τὸ σχολεῖον τοῦτο ἦτο θεολογικὸν καὶ ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἤλθον ἐξ Ἀνατολῶν, ὅπως ἀρπάσωσι τὸ ποιμνίον τῆς τοῦτο. Ὅταν δ' ὁ κ. Σ. Μεταξᾶς, ἐπισκεφθεὶς τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Αἰακκίου, τῷ ἔδωκε τὸν λόγον τῆς τιμῆς του καὶ διεβεβαίωσεν αὐτὸν

ὅτι οὐδὲ ὡς πρόκειται περὶ ὀρθοκείας, ἐκεῖνος τῷ ἀπήντησεν:

— Σᾶς πιστεύω, Κύριε Μεταξᾶ, ἀλλ' ὁ Σχισματικὸς τὸν ὁποῖον ἐπέμψατε εἰς Καρυαῖς, διὰ μόνης τῆς ἐπαφῆς του δύναται νὰ διαφθείρῃ τὸ ἐκεῖ ποιμνίον μου. Ὅθ' ἦτο δὲ πολὺ καλλίτερον νὰ πέμψετε ἐκεῖ ἀντὶ τοῦ Σχισματικοῦ διδασκάλου ἄλλον τοιοῦτον καθολικόν.

Ὁ κ. Σ. Μεταξᾶς, ἀπαντήσας εἰς ταῦτα ὅτι ἠγνόει ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἔπεμψεν εἰς Καρυαῖς εἶχε ψώραν, ἀνεχώρησεν.

Λοιπὸν καὶ ἡ Αὐλὴ τῆς Ρώμης διὰ τῶν δύο ἐν Καρυαῖς ὀργάνων τῆς, τοῦ Ἑλληνος ἱερέως καὶ τοῦ Λατίνου ἱερέως, ἐκίνησε πάντα λίθον ὅπως μὲ ἀναγκάσῃ νὰ ἐγκαταλείψω τὰς Καρυαῖς. Δὲν ἀναφέρω δ' οὐδὲν τῶν ὅσα ὑπέστην ἀπὸ τοῦς ἁγίοις τούτους, διότι φοβοῦμαι νὰ μὴ περιπέσω εἰς περιουτολογίαν.

Τὸ τελευταῖον κτύπημα κατὰ τοῦ σχολεῖου τοῦτο ἐδόθη ἀπὸ δύο μοναχοὺς ἐκ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Βίκω, καὶ ἰδίως τοῦ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν Stephanini καλουμένου, ὅτινες, κατὰ μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ 1886, ἤλθον εἰς Καρυαῖς διὰ τὸ Ἰωβιλαῖον. Οἱ Ἅγιοι οὗτοι Πατέρες, ἅμα ἔφθασαν εἰς Καρυαῖς, ὡς πρώτιστον τῶν ἱερῶν καθηκόντων των ἐθεώρησαν τὸ νὰ κατηγήσων καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ τοὺς Καρυάτας νὰ μὴ στέλλωσι τὰ παιδία των εἰς τὸν Σχισματικὸν διδάσκαλον, καὶ μάλιστα ν' ἀποφεύγουν τὴν συγκοινωνίαν τοῦ ἀφωρισμένου τούτου. Οἱ θεόστυνοι λόγοι αὐτῶν εὔρον ἠχῶ εἰς τὰ ὦτα καὶ εἰς τὰς καρδίας τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῶν Καρυῶν, διὸ καὶ ἔκτοτε τὸ σχολεῖόν μου τοῦτο ἤρχισε νὰ μὴ συχνάζεται πλέον ὑπὸ τῆς Καρυατικῆς νεολαίας, μέχρις οὔ, κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον τοῦ 1887, οἱ ἰδρυταὶ αὐτοῦ ἀπεφάσισαν ὀριστικῶς τὸ κλείσιμόν του.

N. B. ΦΑΡΔΥΣ

ΚΥΝΕΣ ΛΑΘΡΕΜΠΟΡΟΙ

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μέσων, ἅτινα κατὰ καιρὸς ἐπενόησαν οἱ λαθρέμποροι πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν Ἀργῶν τῶν τελωνείων, εἶνε καὶ ἡ εἰσαγωγὴ τῶν λαθρεμπορευμάτων διὰ κυνῶν, καταλλήλων πρὸς τοῦτο μορφουμένων. Εἰς τὰ βόρεια σύνορα τῆς Γαλλίας ἐφρονεῦθη ἐσχάτως ὑπὸ τῶν τελωνοφυλάκων κύων, ὅστις ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ ἱκανὸν ἀριθμὸν σιγάρων, μετὰ μεγίστης δεξιότητος ἀποκεκρυμμένων. Οἱ λαθρέμποροι ἔκειραν ἐντελῶς τὸ ζῶον ἀπὸ τῶν ἰσχυίων μέχρι τῆς ὠμοπλάτης, ἀφῆκαν δ' ἀνεπαφον τὸ τρίχωμα τοῦ λοιποῦ σώματος. Τὸ οὕτως ἀποψιλωθὲν μέρος ἐκαλύπτετο διὰ χιτωνίσκου ἐκ δέρματος φέροντος τεχνητὸν τρίχωμα καθ' ὅλα ὁμοίον πρὸς τὸ φυσικὸν τοῦ ζώου, καὶ ὡς ἐκ τούτου συγ-

χέομενον μετ' αὐτοῦ καὶ διὰ τὸν ὀξυδερκέστατον ὀφθαλμόν. Ὑπὸ τὴν πλαστὴν ταύτην τρίχωσιν ἐκρύπτοντο ἱκαναὶ ἑκατοντάδες σιγάρων. Οἱ κατὰ τὰ μέρη ταῦτα λαθρέμποροι ὑπηρετοῦνται θαυμασίως ὑπὸ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς νοσημοσύνης τῶν τετραπόδων αὐτῶν συμμάχων. Τὰ ζῶα ταῦτα ἔχουσιν ὡς ἐκ τοῦ γένους τῶν ὀξυτάτην καὶ τὴν ὄσφρησιν καὶ τὴν ἀκοήν, εἶνε εὐρωστότατα, ζεύγνυνται εἰς μικρὰς χειραμάξας, καὶ εἶνε ἐξαιρέτα πρὸς φρούρησιν. Οἱ λαθρέμποροι ἐπωφελοῦνται τῶν ἐξαιρέτων τούτων ἰδιοτήτων των, ὅπως εἰσάγωγῃ εἰς Γαλλίαν, χωρὶς νὰ πληρώνωσι τὸ νενομισμένον τέλος εἰς τὰ ἐπὶ τῶν συνόρων τελωνεῖα, πολυάριθμα εἶδη, ἰδίως δὲ σιγάρα, κοσμήματα καὶ τρίχαπτα.

Οἱ κύνες οὗτοι ὑποβάλλονται εἰς ἰδιαιτέραν διδασκαλίαν, ὅπως μάθωσι νὰ μεταβαίνωσιν ἐξ ἑνὸς ὠρισμένου μέρους κειμένου ἐν Βελγίῳ εἰς ἕτερον ἐν Γαλλίᾳ κείμενον καὶ τἀνάπαλιν. Ἄλλα κατὰ τὴν διάβασιν ταύτην ὀφείλουσι νὰ ἀποφεύγωσι πᾶσαν συνάντησιν καὶ ἰδίᾳ τὴν τῶν χωροφυλάκων καὶ τῶν τελωνοφυλάκων. Ἐργάζονται μόνον τὴν νύκτα ἢ τὸ λυκαυγές, ἀποφεύγουσι δὲ τὰς κοινὰς ὁδοὺς καὶ ἀτραπούς. Πεπρωκισμένοι δι' ὀξυτάτης ὄσφρησεως, δὲν προχωροῦσιν, εἰμὴ ἀφ' οὗ πεισθῶσιν ὅτι οὐδὲν τὸ ὑποπτον ὑπάρχει εἰς τὸν δρόμον των. Ὁ λαθρέμπορος, ὃ ἔχων τὸν κύνα, ἐκτελεῖ τὸν αὐτὸν δρόμον, ἀλλὰ λαμβάνει εὐθυτέραν γραμμὴν, μεταβαίνων πεζῇ, ἐφ' ἀμάξης, ἢ καὶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐντίμου ἐμπορίου ἢ γεωργοῦ ὑποβαλλόμενος ἐν τοῖς συνόροις ἀπόθως εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν τελωνιακῶν ὑπαλλήλων. Διὰ νὰ διδάξωσιν εἰς τὸν κύνα, ὅποιαν ὁδὸν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ φαίνεται ὅτι ἀφίνουσιν αὐτὸν νῆστιν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας. Εἶτα ὁ κύριός του μεταβαίνει εἰς τὸν πλησιέστερον σταθμόν, ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου τῶν συνόρων μέρους. Εἰς συνένοχος, τηρῶν δέσμιον τὸν κύνα, ὁδηγεῖ αὐτὸν διὰ διαφορῶν πλαγίων δρόμων πρὸς τὸν κύριόν του, ὅστις ἔχει ἑτοιμον αὐτῷ ἀφθονον τροφήν, τῷ ἐπιδαψιλεύει δὲ μυρίας περιποήσεις. Καθ' ὅμοιον τρόπον γίνεται καὶ ἡ ἐπιστροφή, μετὰ τινὰ δὲ ταξιδία ὁ κύων γνωρίζει ὅτι ἔχει δύο κατοικίας, ὅτι δύναται νὰ λάβῃ τὴν τροφήν του εἰς δύο διάφορα μέρη καὶ γνωρίζει ποῦ θὰ ἀνεύρῃ τὸν κύριόν του. Ἄμα ἐπιτευχθέντος τούτου, εὐκολον εἶνε νὰ ἐμπνευσθῇ εἰς τὸν κύνα ὁ φόβος πρὸς τοὺς τελωνιακοὺς ὑπαλλήλους, τοὺς χωροφυλάκας καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀπλοῦς διαβάτας, οὓς ἤθελε τυχὸν συναντήσῃ καθ' ὁδόν, μεταφέρων τὸ λαθρεμπόρευμά του. Πρὸς τοῦτο, ὅτε ὁ κύων εἶνε ἀκόμη ἀνυποπτος καὶ ἐπιζητεῖ τὴν βραχυτέραν ὁδόν, ὁ κύριός του ἐπιφορτίζει συνένοχον τινὰ νὰ με-

ταμφισθῇ εἰς τελωνοφύλακα καὶ νὰ καιροφυλακῆσῃ τὴν διάβασιν τοῦ ζώου, ὅπως προβάλλῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, τὸ ἐκφοβίση, ζητήσῃ νὰ τὸ κτυπήσῃ διὰ ράβδου, ριψῇ κατ' αὐτοῦ λίθους, ἐπὶ τέλους καὶ πυροβολήσῃ ἐναντίον του. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς τοιαύτας δοκιμὰς, ὁ κύων φοβεῖται τὰς συναντήσεις· ἡ θέα πάσης στολῆς ἐμπνέει αὐτῷ ἀκατανίκητον τρόμον καὶ ἀπέκτησεν ἤδη ἀρκούσαν σύνεσιν. Κύνες τοιοῦτοι λαθρέμποροι παρέμειναν διάσημοι. Ἐν τῇ πόλει Μαβέζ ἐνθυμῶνται κύνα τινὰ, καλούμενον «Πονηρόν», ὅστις ἐν διαστήματι ὀλίγου χρόνου ἐπλούτισε τὸν κύριόν του, πτωχὸν ἄνθρωπον, ὅστις μόλις κατώρθου νὰ διατρέφῃ τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του. Ἴνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης, προσέφυγεν εἰς τὸ λαθρεμπόριον, μορφώσας τὸν κύνα του πρὸς τοῦτο. Δανεισθεὶς ὀλίγα χρήματα ἠγόρασε τρίχαπτα, ἅτινα διὰ τοῦ κυνὸς εἰσήγαγεν ἀτελῆ εἰς Γαλλίαν. Ἡ πρώτη αὕτη ἀπόπειρα ὑπῆρξεν εὐτυχῆς καὶ καρποφόρος. Ἐφ' ᾧ καὶ τὴν ἐπανέλαβεν. Μετὰ τινὰ ἔτη ἦν ἰδιοκτήτης ὀλοκλήρου οἰκίας καὶ μετέβαινεν ἐκ Βελγίου εἰς Γαλλίαν ἐπιβαίνων κομφοτάτου *τσιλουρῦ*. Ἄλλ' οἱ τελωνοφύλακες εἰδοποίηθησαν καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ «Πονηροῦ» ἐπεκηρύχθη· ἐνέδραι ἐστήθησαν ἐναντίον του· ἀγὼν πονηρίας διεξήγετο μετὰ τοῦ κυνὸς, τοῦ λαθρεμπόρου καὶ τῶν τελωνοφυλάκων. Ὁ «Πονηρὸς» ἦτο λευκοθριξ καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶχον δοθῆ εἰς ὅλους τοὺς τελωνιακοὺς σταθμοὺς. Ὁ κύριός του ἔβαψεν αὐτὸν διαδοχικῶς καστανόχρουν, κίτρινον, μέλανα. Ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ «Πονηρὸς» ἀνέπτυξεν μεγίστην δεξιότητα, ὅπως προφυλάσσεται. Κἄποτε διήλθε τὰ σύνορα μετὰ ποιμνίου προβάτων, ἐκλήφθεις ἀντὶ προβάτου καὶ οὗτος. Ἄλλοτε ἐταξείδευσε βαιῶν διαρκῶς ὑπὸ ὄχημα οὗ ἐπέβαινε τελωνιακὸς τις ἐπιθεωρητής. Ὁ σπάνιος οὗτος κύων ἔσχε τραγικώτατον θάνατον· καταδιωκόμενος ὑπὸ τῶν τελωνοφυλάκων, ἠθέλησε νὰ διαβῇ τὸν Σκαλδὶν κολυμβῶν, ἀλλὰ πληγείς ὑπὸ σφαίρας ἐξέπνευσεν ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Γενομένης νεκροψίας εὐρέθησαν ἐπ' αὐτοῦ τρίχαπτα ἀξίας πλέον τῶν 15,000 φράγκων. K.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἐν τῷ δημοσιευθέντι ἐγγράφῳ, εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 639 φύλλον τῆς *Ἑστίας*, περὶ τῆς ἐν Μιστράϊ οἰκογενείας Λεωπούλου, περιέπεσα εἰς ἀνακρίθειαν περὶ τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ὑπογεγραμμένου ἀρχιερέως Κυθήρων, ἣν θεωρῶ ἐπάναρχας νὰ ἐπανορθώσω χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀκριβείας.